Balla Zsófia

Kiáltvány

„Én szeretem hazámat, ha tetszik, a dühösségig,
de nem a hazugságig."
*(*Kazinczy levele Kölcseynek,1817. május 14.*)*

Ne féljetek, hogy amiért éltek, fölösleges.
Csalódtatok. Remélem, magatokban is.
Csalódtatok a győzelemben.
Miután rászedett, a vak kevélység félrelebben.
De nincsen oly rövidke lét,
melyért ne volna érdemes csalódni.
Hinni abban, ami szorongat épp.
Hinni a magány erejében.

Barátaim, idegenek, közeliek,
ne adjátok fel azt, ami örömre szolgál.
Öröm a tölgyfa terebélye. És ha ez kevés,
fogózzatok a tengerbe. S ha az kivet,
a reggel vékony és nedves fényeibe.
Fogózzatok egy vonósnégyes hangjaiba,
fogózzatok Tolsztoj kezébe.

Ne hódoljatok be senkinek.
Ne adjatok fel semmit,
ami mások kínjain enyhít.
Ne vessétek meg mások több hitét.
Ti is mind mások voltatok.
Ne tiporjatok le nem-ismert érveket.
Ne higgyétek el, hogy itt a vég.

Mondjátok: nem voltam elég.
Nem voltam bölcs, sem kiváló, előrelátó,
nem voltam elég tetterős, se bátor.
Bátorság nem fogan magától,
azt kínnal termi meg a félelem:
gyötrődő kagylóban porszemből gyöngy terem.

Legyetek bátrak megbocsátani.
Beismerni legyetek merészek.

Okosít a kudarc. Bármit érezz,
megindul benned egy világ,
megmutatja, melyikünk miben téved.

És kételkedjetek!
Kérdezzétek,
volt-e tehetségünk a győzelemhez.
És hogy ki, mivel ámítja magát.
Minket minden igazság érdekel.
Fel a fejjel! Ne féljetek!
Keserűség is szülhet életet.
Ne féljetek!
Csak az igazság teremthet hazát.

Szentháromság

Hogy át voltam itatva vele!
A hármas osztat nékem triptichon.
Hetven éve *e jelben* fölseperték
családunk, meghalt majd minden rokon.

Azért ette bele magát eszembe,
képeken a fohász azért üt át:
hogy hagyjon szemtől szembe
fordulva
egyre az Egyre,
a végtelen sok Egyetlenre
emlékeztetni a hazát.

megjelent: Az élet két fele – 1965–2019
Pesti Kalligram,2019